

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget og dets bemærkninger har taget udgangspunkt i den af et udvalg nedsat af justitsministeren den 19. november 1987 afgivne betænkning om dyreværn. (Betænkning nr. 1154/1988). Lovforslaget er stort set en uændret genfremsættelse af lovforslag nr. L 46, jf. Folketingstidende 1990-91 (1. samling), forhandlingerne sp. 689, 1119 og Tillæg A sp. 1443.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Kapitel 1

Generelle bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen er sammen med § 2 den generelle norm, der fastsætter, hvordan dyr skal behandles. De øvrige bestemmelser om behandling af dyr, der fastsættes i loven og de tilknyttede administrative forskrifter, skal alle ses i lyset af § 1 og § 2.

§ 1 indeholder dels et krav om, at dyr skal behandles forsvarligt, dels et krav om den bedst mulige beskyttelse af dyret mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe.

Bestemmelsen svarer til § 1 i den hidtil gældende lov. Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring med den ændrede formulering, jf. kapitel 4.1. i Justitsministeriets betænkning om dyreværn. I § 1, stk. 1, i loven om dyreforsøg findes en formulering svarende til formuleringen i bestemmelsens 2. led.

Med udtrykkene smerte, lidelse og angst refereres der både til den fysiske og anden påvirkning, som et dyr kan blive udsat for. Med udtrykket varigt mén strækkes beskyttelsen videre end til smerte. Der tænkes herved på den varige skade, som et dyr kan blive udsat for. Efter bestemmelsen er det således strafbart at behandle dyr på en måde, der medfører, at dyret får varige mén, selv om behandlingen ikke medfører smerte. Endelig skal dyret beskyttes bedst muligt mod væsentlig ulempe. Med kravet om, at ulempen skal være væsentlig, er den blotte ulempeforvoldelse ved f.eks. øremærkning og enkeltstående blodprø-

veudtagning undtaget fra bestemmelsens anvendelsesområde.

I udtrykket »bedst muligt« indeholdes en erkendelse af, at det ikke i alle måder er muligt at undgå at påføre dyr smerte m.v. Efter bestemmelsen er det dog altid strafbart at påføre dyr en lidelse, som burde være undgået.

I den gældende dyreværnslov findes en række bestemmelser, der ikke er fundet behov for at overføre til den nye lov, da de har et ringe anvendelsesområde. § 1 dækker også disse forhold. Det er således efter § 1 ikke tilladt at slå dyr med genstande, der er egnede til at volde dyret beskædigelser eller stærke smerter (§ 3, nr. 2, i den gældende lov), at anvende afsvidning af dyrs hårlag i stedet for klipning eller for at dræbe utøj (§ 3, nr. 3, i den gældende lov) eller at overdrage udslidte heste til andet end slagting (§ 5 i den gældende lov).

Det etiske aspekt i forbindelse med seksuelle overgreb på dyr er ikke omfattet af loven. Omfattet af § 1 er dog den smerte m.v., som dyret kan blive påført herved.

I straffeloven findes bestemmelser om straf for at hensætte en anden person i en hjælpeløs tilstand eller for at forlade en person, man har i sin varetægt, i en sådan hjælpeløs tilstand. § 1 dækker et tilsvarende gerningsindhold for så vidt angår dyr. Det kan blandt andet have betydning ved påkørsel af dyr. Ved vurderingen af sådanne tilfælde bør man dog være opmærksom på de problemer, der f.eks. kan være forbundet med at standse på trafikerede veje. Er standsning ikke mulig, kan der efter omstændighederne i stedet være pligt til at tilkalde hjælp fra nærmeste telefon.

I nogle tilfælde anvendes ræve til optræning af gravhunde. Gravhundene anvendes til at jage ræve ud af deres huler. Nogle jægere holder en tam ræv med henblik på optræning af deres gravhunde. Optræningen sker ved, at ræven anbringes i en aflukket kunstgrav, hvor gravhundene kan øve sig i at drive ræven ud. Uanset om dyrene kommer i fysisk kontakt med hinanden eller ej, kan denne optræning af gravhundene ikke ske uden overtrædelse af § 1. Viser der sig et behov herfor, vil der kunne fastsættes særlige